

Sygn. akt III PK 77/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko D. w Z.

o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 r. oddalił apelację powódki M.S. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 września 2013 r., oddalającego powództwo przeciwko D. w Z. prowadzonemu przez Zgromadzenie Sióstr [...] o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz „nie zasądził między stronami kosztów procesu za drugą instancję”.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w pełni podzielił zarówno ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sądu Rejonowego, który uznał, że skoro w strukturze organizacyjnej pozwanego nie ma zajmowanego dotychczas przez powódkę stanowisko pedagoga, a jego likwidacja wskazana jako przyczyna wypowiedzenia zmieniającego usuwa się spod oceny Sądu, gdy jest realna, rzeczywista i

uzasadniona potrzebami zakładu. Wskazana przez pracodawcę przyczyna wypowiedzenia zmieniającego była prawdziwa i wynikała z potrzeby zwiększenia obsady opiekunek koniecznej do zapewnienia całodobowej opieki pensjonariuszek i takie właśnie stanowisko zostało zaproponowane powódce. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie doszło do naruszenia art. 8 k.p. W tym zakresie podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, który argumentował, że pozwany pracodawca dokonał usprawiedliwionego wypowiedzenia zmieniającego, a zatem nadal chciał współpracować z powódką w ramach trwającego stosunku pracy, a powódka przyjęła zaproponowane nowe warunki pracy i płacy.

W skardze kasacyjnej powódki zarzucono naruszenie: 1/ art. 42 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na: - przyjęciu, że „powodem uzasadniającym wypowiedzenie warunków pracy i płacy było zastąpienie stanowiska ‘pedagog’ stanowiskiem ‘opiekun’ z twierdzeniem, że Pozwany chciał dokonać racjonalizacji zatrudnienia i reorganizacji jego zakładu pracy, podczas, gdy likwidacja stanowiska ‘pedagog’ była niesłuszną i nieracjonalną, stanowisko to było i jest niezbędne dla poprawnego funkcjonowania Domu oraz Pozwany w żaden sposób nie udowodnił, iż poprzez to nastąpiła faktyczna obniżka kosztów zatrudnienia”, - pominięciu okoliczności, że faktyczną przyczyną wypowiedzenia skarżącej warunków pracy i płacy był jej konflikt z dyrekcją pozwanego, pomimo że okoliczność ta została potwierdzona przez świadka J. Ł., 2/ art. 8 k.p. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że nie doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego oraz czynienia ze swojego prawa użytku sprzecznego ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, pomimo że pozwany wypowiedział warunki pracy i płacy skarżącej, będącej długoletnim pracownikiem pozwanego, „będącej matką samotnie wychowującą 3 dzieci, mającej ukończone 45 lat i stojącej poprzez to w obliczu zmierzenia się z rynkiem pracy w mieście” o znacznym stopniu bezrobocia, 3/ art. 11³ k.p., art. 18^{3a} § 1 k.p. oraz art. 32 ust. 2 Konstytucji RP przez ich niezastosowanie i uznanie, że niebycie osobą duchowną nie miało wpływu na wypowiedzenie skarżącej warunków pracy i płacy, podczas gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że skarżąca była dyskryminowana „z powodu bycia osobą świecką”, 4/ art. 316 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. przez oparcie wyroku na

nieprawdziwej podstawie faktycznej oraz dokonanie rażąco wadliwej oraz oczywiście błędnej oceny materiału dowodowego, a także nierozważenie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy i brak przeprowadzenia własnych ustaleń stanu faktycznego przez Sąd Okręgowy, pomimo że apelacja zarzucała wadliwość ustaleń okoliczności faktycznych sprawy.

Według skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „Sąd Okręgowy ewidentnie i w sposób oczywisty naruszył art. 8 KP oraz art. 11³ KP.”

Dlatego wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i orzeczenia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała warunków koniecznych do przyjęcia jej do rozpoznania. Kasacyjne zarzuty procesowe, wśród których zabrakło zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., obejmowały w istocie rzeczy polemikę z sędziowską oceną materiału dowodowego, która na ogół i co do zasady usuwa się spod rozeznania kasacyjnego (por. art. 398³ § 3 k.p.c.). W szczególności skarga kasacyjna została oparta na twierdzeniu o osobistym konflikcie („animozjach”) pomiędzy skarżącą a kierownictwem pozwanej lub z siostrami zakonnymi oraz na zarzucie dyskryminacji skarżącej „ze względu na faworyzowanie przez Pozwanego osób noszących habit względem osób świeckich”, która nie została pozbawiona zatrudnienia, ale „przyjęła zaproponowane nowe warunki pracy i płacy”. W szczególności zabrakło jednak wskazania, która to konkretna siostra zakonna o „niższych niż Powódka kwalifikacjach zawodowych” została zatrudniona „na stanowisku na które Powódka posiada odpowiednie kompetencje”, jeżeli stanowisko powódki uległo organizacyjnej likwidacji. W takim nieobjętym uzasadnieniem zaskarżonego wyroku stanie sprawy i bez adekwatnych kasacyjnych zarzutów, co najmniej naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie istotnie lakonicznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym nie pojawiła się jakakolwiek ocena podnoszonych w skardze okoliczności, wniesiona skarga nie

nadawała się do weryfikacji w postępowaniu kasacyjnym. Sąd Najwyższy nie ma obowiązku poszukiwania ani dociekania faktów lub twierdzeń stron, które nie zostały ujawnione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), jeżeli w skardze zabrakło adekwatnego zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., który mógłby potwierdzić zarzucaną i kwalifikowaną jako oczywistą wadę zaskarżonego wyroku.

Ponadto i przede wszystkim wymienione zarzuty i twierdzenia skargi kasacyjnej potencjalnie wymagałyby przecież ponownego zweryfikowania i ponownej oceny materiału dowodowego w sprawie. Już zatem z tej przyczyny (potencjalnej potrzeby ponownej weryfikacji i oceny materiału dowodowego sprawy) oraz ustawowego wyłączenia spod rozeznania kasacyjnego zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), okoliczności kontestowane w skardze kasacyjnej nie potwierdzały ani nie uzasadniały wniosku o jej rzekomo oczywistej zasadności. Tego typu kwalifikowana wada zaskarżonego orzeczenia nie jest bowiem widoczna od razu i bez potrzeby ponownego badania lub wnikania w szczegóły lub w ustalenia faktyczne sprawy. Brak sformułowania innych wniosków kasacyjnych, poza niewykazanym twierdzeniem o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, wykluczał przyjęcie do rozpoznania polemicznej skargi kasacyjnej, w której zabrakło adekwatnych podstaw prawnych uzasadniających *prima facie* taki kwalifikowany wniosek wniesionej skargi.

Nie doszło też do kwalifikowanego jako oczywiste naruszenia materialnoprawnych podstaw skargi kasacyjnej, ponieważ pracodawcy nie można odmówić prawa do optymalnej reorganizacji struktury zatrudnienia koniecznej dla zapewnienia całodobowej opieki pensjonariuszy domu pomocy społecznej, co nie naruszyło art. 8 k.p.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.